

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/968/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411204610
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6411204610.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľky: W. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. č. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou AK JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Ľudová 14, Košice, adresa na doručovanie: Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpeného W. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, proti odporcovi: Provident Financial, s.r.o., Mlynské Nivy 49, Bratislava 2, IČO: 35 805 731, zastúpeným De minimis, spol. s r. o., Mateja Bela č. 6, Bratislava, IČO: 36 868 949, konajúceho prostredníctvom konateľa advokáta Mgr. Mareka Kaľavského, v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C 114/11-125 zo dňa 18. 09. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľky zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že navrhovateľka je povinná nahradiť odporcovi trovy konania a zaplatiť ich na účet právneho zástupcu odporcu De minimis spol. s r.o. so sídlom v Bratislave, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 198,83 € s prísl. ako aj zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 198,83 €. Uznesením zo dňa 19. 06. 2013 okresný súd vylúčil návrh navrhovateľky na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 198,83 € na samostatné konanie; uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 07. 2013.

Okresný súd vykonal dokazovanie a to oboznámením sa s podaným návrhom, uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, so špecifikáciou platieb navrhovateľky v prospech odporcu a s ostatnými listinnými dôkazmi a vyjadreniami predloženými účastníkmi konania. Zistil, že navrhovateľka dňa 24. 02. 2005 uzatvorila s odporcom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 662865171 (ďalej v texte aj Zmluva), na základe ktorej poskytol odporca navrhovateľke bezúčelový úver vo výške 331,94 € (10 000 Sk), ktorý sa navrhovateľka zaviazala odporcovi vrátiť vo forme 39 týždenných splátok po 13,60 € (410 Sk). Náklady na úver predstavovali sumu 198, 83 € (5 990 Sk) a teda celkom sa navrhovateľka zaviazala odporcovi vrátiť 530,77 € (15 990 Sk). Z vyjadrenia navrhovateľky okresný súd zistil, že navrhovateľka uhradila odporcovi celú sumu 530,77 € (15 990 Sk). Navrhovateľka v návrhu poukázala na to, že výška úrokovej miery v Zmluve uvedená nie je a celkové náklady súvisiace s poskytnutím úveru predstavujú sumu 198,83 €. Matematickým výpočtom zistila, že výška úrokov pri uvedenej Zmluve predstavuje

86,99 % p. a., pričom úroková sadzba podľa údajov NBS v čase uzavretia Zmluvy bola cca 12% p. a. Navrhovateľka v návrhu ďalej uviedla, že úroky, ktoré na základe predmetnej Zmluvy žiadal uhradiť odporca niekoľkonásobne prekročovali obvyklé úroky a preto je Zmluva v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho je v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Navrhovateľka v návrhu na začatie konania poukázala tiež na tú skutočnosť, že samotná Zmluva neobsahuje konkrétnu výšku dohodnutých úrokov z úveru a neobsahuje ani dojednanie o spôsobe ich určenia a preto trpí v tejto časti vadou, ktorá je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázala na to, že to isté sa vzťahuje aj na sumu, ktorá je v zmluve uvedená ako celkové náklady v súvislosti s úverom. Tvrdila, že splatila celú sumu 530,77 €. V uvedenej súvislosti poukázala na to, že svoj nárok opiera o ust. § 451 Občianskeho zákonníka ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože v danom prípade sa plnilo na základe neplatného právneho úkonu. Poukázala tiež na skutočnosť, že odporca sa dopustil nekalej obchodnej praktiky, keďže Zmluva neobsahuje údaje o RPMN. Tvrdila, že na daný prípad je nutné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu, pretože odporca poskytol úvery na základe svojej dlhoročnej činnosti a v podstate uvádzal výšku ročnej percentuálnej miery nákladov v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd poukázal na ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že v danej veci rozhodol už raz rozsudkom zo dňa 17. 08. 2011, ktorý zrušil Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 17Co 301/2011 zo dňa 04. 07. 2012 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd doplnil dokazovanie v zmysle intencií Krajského súdu v Banskej Bystrici vymedzených v predmetnom uznesení, pričom dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné aplikovať 10 - ročnú premlčaciu dobu, pretože navrhovateľka nepredložila súdu žiadne dôkazy, ktorými by preukazovala svoje tvrdenia o tom, že odporca sa dopustil úmyselného bezdôvodného obohatenia voči jej osobe. Konštatoval, že navrhovateľka nepreukázala, že odporca vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie na úkor navrhovateľky ani to, že odporca chcel obohatenie získať, čo podľa názoru okresného súdu znamená, že nie je daný priamy úmysel bezdôvodne obohatiť sa na strane odporcu. Okresný súd ďalej uviedol, že navrhovateľka nepreukázala ani tú skutočnosť, že odporca vedel, že svojim konaním môže bezdôvodné obohatenie získať a nepreukázala ani to, že s týmto následkom bol odporca pre prípad, že nastane uzročený to znamená, že v danom prípade nie je daný ani nepriamy úmysel. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť okresný súd ustálil, že na daný prípad nie je možné aplikovať 10 - ročnú premlčaciu dobu a preto návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľka odvolala a v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f / OSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na ust. § 226 OSP, pričom uviedla, že Krajský súd v Banskej Bystrici uložil okresnému súdu zrušujúcim uznesením zo dňa 04. 07. 2012 povinnosť vysporiadať sa s otázkou, či navrhovateľka mohla uplatniť svoj nárok v trojročnej, alebo desaťročnej premlčacej dobe. Uvedenú povinnosť prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľky porušil, keď v rozsudku stroho konštatoval, že nebolo preukázané, že v prejednávanej veci došlo k úmyslu pri bezdôvodnom obohatení, pričom svoje zistenia oprel o teóriu trestného práva (priamy a nepriamy úmysel) hoci aplikácia iných právnych noriem nie je prípustná. Výklad okresného súdu nemožno podľa názoru navrhovateľky považovať za splnenie povinnosti zodpovedne sa vysporiadať s otázkou dĺžky premlčacej doby. Podľa názoru navrhovateľky okresný súd sa nezaoberal otázkou, či odporca ako subjekt poskytujúci spotrebiteľské úvery vedel, že odplata vo výške 86,98% ročne je v rozpore so zákonom alebo nie, hoci toto je pre správne rozhodnutie vo veci podľa názoru navrhovateľky rozhodujúce. Navrhovateľka v odvolaní ďalej uviedla, že keďže bola Zmluva medzi účastníkmi uzatvorená 24. 02. 2005, to znamená po viac ako štyroch rokoch podnikania odporcu v danej oblasti, okresný súd došiel k nesprávnemu záveru, že zo strany odporcu nešlo o úmyselné konanie. Výpis z obchodného registra je skutočnosť, ktorá je súdu všeobecne známa. Dátum podpisu zmluvy bol zo súdneho spisu známy. V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o konanie úmyselné, alebo neúmyselné. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo svojich formulárových zmluvách, nekoná úmyselne vedie podľa navrhovateľky k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 86,98 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu, preto nemožno pochybovať o vedomosti a teda o jednoznačnom úmysle profesionála bezdôvodne obohatiť sa. Navrhovateľka v odvolaní ďalej poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011 č. k. 3Co 3/2011, ktorým Krajský súd v Prešove posúdil dohodu o výške úrokov medzi

nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom, prevyšujúcu úroky požadované v bankách pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Krajský súd v Prešove v predmetnom rozhodnutí uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100% vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Navrhovateľka v odvolaní ďalej poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 09. 11. 2010 č. k. 17 Co 313/2010-99, v ktorom sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu a uviedol, že ak si navrhovateľ uplatňuje úroky najmenej vo výške 24% ročne, teda takmer trojnásobne ako banky pri úveroch pre fyzické osoby v rovnakom období, potom úroky podstatne prevyšujú obvyklé úroky požadované bankami a sú preto v rozpore s dobrými mravmi. V uvedenom prípade Krajský súd v Trenčíne neuznal argumenty nebankového subjektu, že úroková miera zodpovedá miere rizika pri poskytnutí spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek zaistenia. Navrhovateľka ďalej poukázala aj na rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29. 06. 2010 sp. zn. 10C 20/2010-83 a na rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave zo dňa 23. 08. 2011 sp. zn. 16 ICM 944/2010, ktorými chcela tiež podporiť svoj názor, že úroky presahujúce horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami sú konaním v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V závere odvolania navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu, pričom si uplatnila náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

K obsahu odvolania navrhovateľky sa odporca písomne vyjadril a vo vyjadrení uviedol, že odvolanie navrhovateľky považuje za nedôvodné, nakoľko okresný súd sa podľa názoru navrhovateľky správne vysporiadal s otázkou, či si navrhovateľka mohla uplatniť svoj nárok v trojročnej alebo desaťročnej premlčacej dobe. V uvedenej súvislosti odporca uviedol, že odporca nezodpovedá za to, že navrhovateľka počas konania neprodukovala žiadne dôkazy, ktoré by akokoľvek preukazovali, že v čase prijímania plnení existoval na strane odporcu akýkoľvek úmysel obohatiť sa na úkor navrhovateľky. Po vrátení veci krajským súdom späť okresnému súdu sa konali pred okresným súdom dve pojednávania a to dňa 22. 05. 2013 a dňa 18. 09. 2013, pričom prvého z nich sa zúčastnila navrhovateľka osobne, ako aj jej právny zástupca a tiež právny zástupca vedľajšieho účastníka pán Purdek, od ktorého sa navrhovateľka v roku 2011 dozvedela o možnosti podať žalobu na súd. Na tomto pojednávaní navrhovateľka neurobila žiadny návrh na vykonanie takého dôkazu, ktorý by akokoľvek preukázal úmysel odporcu obohatiť sa v čase uzatvorenia Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 662865171, čo bolo dňa 24. 02. 2005; druhého pojednania sa navrhovateľka nezúčastnila. Odporca uviedol, že dôkazná povinnosť je zákonná povinnosť, ktorá v konaní zaťažuje toho, kto niečo tvrdí. Pritom podľa § 120 ods. 1, veta prvá OSP platí, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa Najvyššieho súdu SR povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na označenie dôkazov preukazujúcich pravdivosť skutkových tvrdení. Splnenie tejto povinnosti nie je možné od účastníkov konania vynucovať. V súvislosti s dokazovaním sa treba zaoberať otázkou dôkazného bremena a jeho významom pre rozhodnutie súdu. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako povinnosť účastníka konania pokiaľ chce byť v konaní úspešný, preukázať pravdivosť svojich tvrdení, ktoré sú relevantné k posudzovanej veci a teda sú spôsobilé privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie súdu. Zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena teda znamená, že účastník konania, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie rozhodných skutočností a toto bremeno neunesol, nebude v konaní úspešný. Navrhovateľka nenavrholo vykonať žiadne dôkazy, ktoré by akokoľvek preukazovali jej tvrdenie, že v danom prípade išlo zo strany odporcu o úmyselné bezdôvodné obohatenie, alebo také dôkazy, ktoré by preukazovali, že nemohla uplatniť svoj nárok včas. Za dôkazy v uvedenom zmysle, ktoré by preukazovali úmysel obohatiť sa na strane odporcu nemožno považovať výpis z obchodného registra ani ustanovenie Zmluvy obsahujúce údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, pretože výpis z obchodného registra nie je dôkazom o danosti úmyslu odporcu bezdôvodne obohatiť sa v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere. Zdôraznil, že výpis z obchodného registra navrhovateľka jednak nepredložila a jednak uvedenie predmetu podnikania vo výpise z obchodného registra nezakladá podľa zákona žiadnu prezumpciu úmyslu na strane podnikateľa obohatiť sa úkor svojich zákazníkov. Pokiaľ ide o údaj o RPMN vo výške 86,98 % odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 86,98 % nie je dôkazom o úmysle odporcu obohatiť sa na úkor navrhovateľky, pretože v rokoch 2008-2010 bola akceptovaná RPMN v rozpätí medzi 76% až 112,52 %, k čomu predložil tabuľky vydané podľa nariadenia vlády SR č. 238/2008. Zdôraznil, že navrhovateľka na úmyselné bezdôvodné obohatenie len poukázala, ale nijako ho nepreukázala, preto v konaní neunesla dôkazné bremeno. Odporca si úspešne uplatnil námietku premlčania pre zmeškanie

objektívnej premlčacej doby ustanovenej v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, preto je odvolanie navrhovateľky nedôvodné a je v celom rozsahu naplnený dôvod pre potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku a to v zmysle § 219 ods. 1 OSP. V závere vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľky odporca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 37,38 €, vrátane DPH.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľky podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1,2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Zo spisu odvolací súd zistil, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľka domáhala, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke titulom bezdôvodného obohatenia 198,83 € spolu so 6% úrokom z omeškania ročne od 30. 09. 2005 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň sa domáhala, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 198,83 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Uznesením č. k. 5C/114/2011- 104 zo dňa 19. 06. 2013 okresný súd návrh navrhovateľky na zaplatenie sumy 198,83 € titulom primeraného finančného zadosťučinenia vylúčil na samostatné konanie.

Rozsudkom č. k. 5C 114/11-34 zo dňa 17. 08. 2011 okresný súd návrh navrhovateľky na zaplatenie sumy 198 € s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľka odvolala. V odvolacom konaní vedenom na základe odvolania navrhovateľky Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 17Co/301/2011-57 zo dňa 04. 07. 2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení predmetného uznesenia krajský súd uviedol, že okresný súd nesprávne vyhodnotil začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, nakoľko pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, nie deň kedy došlo k právnej skutočnosti, na základe ktorej bolo v neskoršom období bezdôvodné obohatenie získané. Uviedol, že ak navrhovateľka tvrdí, že bezdôvodné obohatenie získal odporca tým, že prijímal od nej plnenie titulom zaplatenia úrokov z úveru a poplatkov za poskytnutie úveru v splátkach, ktoré boli poukazované po dátume 24. 02 2005 (dátum uzavretia zmluvy), nemohla objektívna premlčacia doba na vydanie takto získaného bezdôvodného obohatenia začať plynúť skôr, ako odporca fakticky bezdôvodné obohatenie získal, teda skôr ako jednotlivé splátky od navrhovateľky prijal. Za nesprávny označil odvolací súd v predmetnom zrušovacom uznesení aj názor okresného súdu, že dĺžkou objektívnej premlčacej doby, či ide o trojročnú, alebo desaťročnú, sa má súd zaoberať len ak účastník tvrdí, že premlčacia doba je desaťročná pre úmyselné získanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko súd musí v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia posúdiť námietku premlčania komplexne z hľadiska ust. § 107 Občianskeho zákonníka a bez námietky účastníka, z úradnej povinnosti skúmať aj to, či sa na daný prípad vzťahuje trojročná alebo desaťročná objektívna premlčacia doba. Okresný súd Žiar nad Hronom opätovne vo veci rozhodol, pričom návrh zamietol konštatujúc, že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojho tvrdenia, že odporca sa na jej úkor úmyselne bezdôvodne obohatil, čo znamená, že nepreukázala, že by sa na daný prípad mala vzťahovať desaťročná premlčacia doba a teda keďže podala návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby, okresný súd návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol.

S uvedeným rozhodnutím okresného súdu navrhovateľka nesúhlasila a v odvolaní namietala a) že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s dĺžkou premlčacej doby b) že pri posúdení existencie úmyslu na strane odporcu vychádzal z teórie trestného práva, c) že sa nedostatočne zaoberal s otázkou, či odporca vedel alebo nevedel, že RPMN vo výške 86,98 % je v rozpore so zákonom, pričom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co 3/2011 zo dňa 28. 09. 2011, Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/313/2010 zo dňa 09. 11. 2010, Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 10C/20/2010 zo dňa 29. 06. 2010 a Krajského súdu v Ostrave 16 ICm 944/2010 zo dňa 23. 08. 2011.

Po preskúmaní veci v medziach daných odvolaním navrhovateľky odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou posúdenia dĺžky premlčacej doby, keď uviedol, že navrhovateľka právne relevantným spôsobom nepreukázala, že zo strany odporcu v danom prípade išlo o úmyselné obohatenie sa. Pojem úmysel vymedzuje § 15 a 16 Trestného zákona. Vymedzenie zakotvené v Trestnom zákone možno použiť na celý právny poriadok, vrátane občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a teda neobstojí námietka právneho zástupcu navrhovateľky, že pokiaľ okresný súd oprel svoj záver o zistenie, že v konaní nebol na strane odporcu preukázaný úmysel bezdôvodne obohatiť sa na úkor navrhovateľky, pričom vychádzal z teórie trestného práva, tak takýto záver neobstojí, pretože aplikácia iných právnych noriem ako občianskoprávných je neprípustná. K odvolacej námietke navrhovateľky, že okresný súd viazaný v zmysle ust. § 226 OSP právnym názorom odvolacieho súdu sa mal zodpovedne vysporiadať s otázkou, či si mohla navrhovateľka uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v trojročnej alebo desaťročnej premlčacej dobe, ktorú povinnosť si prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľky riadne nesplnil, odvolací súd uvádza, že uvedená odvolacia námietka navrhovateľky je rovnako ako predchádzajúca odvolacia námietka neopodstatnená, pretože okresný súd neuviedol vo všeobecnej rovine, že v konaní nebolo preukázané, že išlo o bezdôvodné obohatenie odporcu (tak ako to tvrdí v odvolaní navrhovateľka), ale celkom konkrétne a adresne vo vzťahu k navrhovateľke uviedol, že navrhovateľka nepreukázala a teda neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, že odporca sa dopustil úmyselného bezdôvodného obohatenia voči navrhovateľke, a teda nepreukázala, že sa na daný prípad vzťahuje desaťročná objektívna premlčacia doba. Z ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia) za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Dôkazné bremeno na preukázanie uvedenej skutočnosti je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, teda v danom prípade je dôkazné bremeno na navrhovateľke, ktorá musí preukázať, že v čase keď sa odporca bezdôvodne obohatil existoval na strane odporcu úmysel bezdôvodne sa na jej úkor obohatiť. Úmysel (priamy alebo nepriamy) súvisí so zavineným protiprávnym konaním zodpovedného subjektu. Protiprávne konanie je také konanie, ktoré je v rozpore s právom. Navrhovateľka v návrhu na začatie konania tvrdila, že úmysel odporcu bezdôvodne obohatiť sa vyplýva zo skutočnosti, že v Zmluve absentuje údaj o RPMN (pričom celkom zjavne vychádzala zo záverov rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co/84/2011 zo dňa 12. 12. 2011, kde sa riešila iná právna a skutková otázka, keďže v prípade Zmluvy, ktorú posudzoval Krajský súd v Prešove absentoval v zmluve na rozdiel od tohto prípadu údaj o RPMN), v odvolaní už navrhovateľka namietala, že RPMN vo výške 86,98 % je v rozpore s dobrými mravmi a teda uvedená skutočnosť preukazuje podľa navrhovateľky úmysel odporcu bezdôvodne obohatiť sa na úkor navrhovateľky, pričom poukázala na niektoré rozhodnutia súdov v spotrebiteľských veciach, kde sa však riešila v zásade výška úrokovej sadzby, čo je iný údaj ako RPMN, ktorá predstavuje celkové náklady úveru, do ktorých sú okrem úrokovej sadzby zahrnuté aj ostatné súvisiace náklady (poplatky spojené s poskytnutím úveru, poistenie úveru a pod.) V čase uzavretia predmetnej úverovej Zmluvy právna úprava výšku RPMN nelimitovala. Limity RPMN boli zavedené až nariadením vlády SR č. 238/2008 Z. z., ktorým sa v tom čase stanovovala výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Uvedenou právnou úpravou vláda SR nariadila, že výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru, platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenej podľa § 7a ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch (na stránke Ministerstva financií SR). V zmysle uvedeného bola maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítaná zo súhrnných údajov poskytnutých spotrebiteľských úverov veriteľmi za prvý štvrtrok 2008 pri spotrebiteľských úveroch rovnakého typu ako bol poskytnutý navrhovateľke 112,52 %. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že v čase pred vyhlásením odvolaním napadnutého rozhodnutia (v Zápisnici o pojednávaní zo dňa 22. 05. 2013) navrhovateľka vo vzťahu k existencii úmyslu bezdôvodne obohatiť sa na strane odporcu argumentovala tým, že úmysel odporcu bezdôvodne na úkor navrhovateľky obohatiť sa vyplýva zo skutočnosti, že odporca ako dlhodobý podnikajúci nebankový subjekt v oblasti poskytovania úverov uvádzal v zmluvách RPMN v rozpore s dobrými mravmi a zákonom. Túto skutočnosť však navrhovateľka v danom konkrétnom prípade nepreukázala. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka právne relevantným spôsobom nepreukázala, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna 10 - ročná premlčacia doba a keďže žiadne iné tvrdenia vo vzťahu k existencii úmyslu na strane odporcu bezdôvodne na úkor navrhovateľky obohatiť sa neprodukovala a tieto ani následne nepreukázala, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne a teda pochybenia vytknuté navrhovateľkou v odvolaní okresnému súdu sú neopodstatnené a

vo vzťahu k záverom okresného súdu, právne irelevantné. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že procesné právo podmieňuje úspech účastníka v konaní unesením dvoch procesných bremien - bremenom tvrdenia a dôkazným bremenom. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je ust. § 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania, pričom dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nebolo preukázané je nepriaznivé rozhodnutie pre toho účastníka konania, ktorý neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP a ust. § 150 ods. 2 OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, nakoľko v danom prípade sa jedná o tzv. drobný spor (§ 200ea OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.